

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Emila Franciscyho a členiek senátu JUDr. Daniely Sučanskej a JUDr. Eleny Siebenstichovej, v právnej veci žalobkyne **P. T.**, bývajúcej v N., zastúpenej JUDr. A. N., advokátom so sídlom v P., proti žalovanej **Slovenskej republike – Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky**, so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 2, **o náhradu škody**, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 20 C 3/2009, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 25. mája 2010 sp. zn. 9 Co 85/2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **z a m i e t a .**

Žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni do 3 dní náhradu trov dovolacieho konania 74,61 € do rúk JUDr. A. N., advokáta so sídlom v P..

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Prešov rozsudkom zo 6. októbra 2009 č.k. 20 C 3/2009-55 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni 1 337,38 € s ročným úrokom z omeškania vo výške

6,5 % od 14. novembra 2008 do zaplattenia a nahradit' žalobkyni trovy konania vo výške 590,93 €. V odôvodnení uviedol, že žalobkyňa žalobou uplatnila nárok na náhradu škody, ktorá jej bola spôsobená nezákonným rozhodnutím – uznesením vyšetrovateľa OR PZ, ÚJaKP Prešov-Juh z 28. februára 2006 ČVS: O., ktorým bolo proti nej vznesené obvinenie pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona. Žalobkyňa proti tomuto rozhodnutiu podala sťažnosť, ktorá bola zamietnutá uznesením zo 14. marca 2006 č.k. 1Pv 151/06-10 ako nedôvodná. Okresný prokurátor v Prešove 30. marca 2007 podal na žalobkyňu obžalobu pre trestný čin krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona, Okresný súd Prešov ale rozsudkom z 11. júla 2007 sp. zn. 5 T 32/2007, ktorý nadobudol právoplatnosť 27. júla 2007, žalobkyňu oslobodil spod obžaloby. Žalobkyňa 4. februára 2008 zaplatila advokátovi, ktorý ju zastupoval v uvedenom trestnom konaní, trovy obhajoby v celkovej výške 40 290 Sk. Túto sumu považovala žalobkyňa za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu štátu. Žiadosť žalobkyne o predbežné prerokovanie nároku žalovaná zamietla s odôvodnením, že zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“) neupravuje zodpovednosť orgánu verejnej moci za škodu v prípade, že obvinený bol súdom oslobodený spod obžaloby. V občianskom súdnom konaní o náhradu predmetnej škody dospel súd prvého stupňa k záveru, že na daný prípad sa vzťahuje § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. Žalovaná nespochybnila výšku vyčíslených trov obhajoby, namietala však, že za štát nemá v danom prípade konať Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, lebo zodpovednosť za dodržiavanie zákonnosti do podania obžaloby nesie prokurátor. Súd prvého stupňa sa s týmto názorom žalovanej nestotožnil a žalobe vyhovel ako opodstatnene podanej. Výrok svojho rozsudku v časti, týkajúcej sa príslušenstva odôvodnil poukazom na § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a výrok o trovách konania poukazom na § 142 ods. 1 O.s.p.

Na odvolanie žalovanej Krajský súd v Prešove rozsudkom z 25. mája 2010 sp. zn. 9 Co 85/2009 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil, účastníkom konania nepriznal náhradu trov odvolacieho konania a samostatným výrokom pripustil proti svojmu rozhodnutiu dovolanie. Vzhľadom na námietku žalovanej, že v príčinnej súvislosti so vznikom škody žalobkyne nie je uznesenie vyšetrovateľa, ale obžaloba prokurátora (a že teda v danom prípade mala za štát konať Generálna prokuratúra Slovenskej republiky) pristúpil odvolací súd k riešeniu otázky, ktorý z orgánov štátu uvedených v § 4 zákona č. 514/2003 Z.z. mal v danej veci konať v mene štátu. S poukazom na ustanovenia § 4 ods. 1, § 5 a § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a tiež § 20 a 21 zákona č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre zaujal názor,

že aj v prípade podania obžaloby prokurátorom v zmysle § 234 Trestného poriadku a neskoršieho oslobodenia obžalovaného spod obžaloby z dôvodu nepreukázania, že sa stal skutok, pre ktorý bol obžalovaný stíhaný, koná vo veci náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím v mene štátu Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Vychádzal pri tom z doterajšej súdnej praxe, konkrétne z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 53/1993 (R 70/1994), a dospel k záveru, že ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov uvedených v § 3 až § 6 zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia, a teda nie podaním obžaloby. Súčasťou práva na náhradu škody je aj náhrada trov trestného konania, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie o vznesení obvinenia, včítane náhrady trov právneho zastúpenia (§ 18 ods. 1 a 3 zákona č. 514/2003 Z.z.). Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil vo výroku vo veci samej (§ 219 ods. 1 O.s.p.) a v zmysle § 238 ods. 3 O.s.p. pripustil dovolanie, lebo za otázku právne zásadného významu považoval: „či pokiaľ za účinnosti zákona č. 514/2003 Z.z. bolo vznesené proti žalobkyni obvinenie za prečin krádeže podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku, pričom prokurátor nepostúpil vec inému orgánu (§ 214 ods. 1 Trestného poriadku), ani nezastavil trestné stíhanie (§ 215 Trestného poriadku), ale podal obžalobu podľa § 234 a nasl. Trestného poriadku, pričom obžalovaná bola spod tejto žaloby oslobodená, pretože nebolo preukázané, že sa stal skutok, pre ktorý bola trestne stíhaná, má konať vo veci náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím v mene Slovenskej republiky Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, alebo Generálna prokuratúra Slovenskej republiky“. Výrok o náhrade trov konania odôvodnil odvolací súd poukazom na § 224 ods. 1, § 151 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie, v ktorom namietala, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). S poukazom na § 18 zákona č. 514/2003 Z.z. uviedla, že tento zákon „neustanovuje rovnocenný vzťah medzi oslobodením spod obžaloby a nezákonným rozhodnutím“. Skutočnosť, že právo na náhradu škody je v prípade zodpovednosti štátu za škodu pri výkone verejnej moci spôsobenej nezákonným rozhodnutím podmienené zrušením nezákonného rozhodnutia, neznamená priamu príčinnú súvislosť trov konania s konaním, v ktorom došlo k nezákonnému rozhodnutiu. V danom prípade skutočnosti, ktoré boli zistené v čase začatia trestného stíhania, tvorili dostatočný podklad na to, aby vyšetrovateľ vzniesol voči žalobkyni obvinenie. Jeho uznesenie bolo v súlade so zákonom, čo potvrdzuje aj skutočnosť, že prokurátor zamietol sťažnosť žalobkyne proti tomuto uzneseniu. Namietané

rozhodnutie nie je teda nezákonným rozhodnutím v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. Tým, kto podal obžalobu, a kto vykonával dozor nad dodržiavaním zákonnosti pred začatím trestného stíhania a v prípravnom konaní, bol prokurátor (§ 234 ods. 1 a § 230 Trestného poriadku). V zmysle § 231 písm. a/ Trestného poriadku je iba prokurátor oprávnený podať obžalobu. V dôsledku toho je prokurátor orgánom, ktorý nesie zodpovednosť za to, či sa podaním obžaloby posunie trestné konanie do štádia súdneho konania a či dôkazy zabezpečené vyšetrovateľom sú dostatočné na podanie obžaloby a preukázanie viny obžalovanému. Jediným orgánom oprávneným rozhodnúť o otázke viny a neviny obžalovaného v trestnom konaní je súd. Ak súd neuzná obžalovaného vinným, nemožno celé trestné stíhanie označiť za nezákonné. Na priznanie náhrady škody nie je teda v danom prípade splnená jedna zo základných podmienok vzniku zodpovednosti za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., a to existencia nezákonného rozhodnutia. V konkrétnom prípade absentuje aj príčinná súvislosť škody žalobkyne s rozhodnutím vyšetrovateľa. Z týchto dôvodov žalovaná žiadala napadnutý rozsudok zrušiť vo výroku vo veci samej a vo výroku o náhrade trov konania a vec v rozsahu zrušenia vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu poukázala na to, že tento mimoriadny opravný prostriedok vecne, obsahovo a argumentačne prekračuje rámec, ktorý v napadnutom rozsudku stanovil odvolací súd vymedzením dovolacej otázky. Vyslovila názor, že dovolaciemu prieskumu nemôže byť podrobené riešenie tých právnych otázok nastolených dovolateľkou, ktoré tento rámec prekračujú. Podľa presvedčenia žalobkyne môže byť v dovolacom konaní posúdená len správnosť odvolacím súdom zvoleného riešenia otázky, či za štát, ktorý jej spôsobil škodu, koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky alebo Generálna prokuratúra Slovenskej republiky. Odvolací súd túto otázku v danej veci vyriešil správne a žalovaná neopodstatnene napadla dovolaním jeho vecne správne rozhodnutie. Žalobkyňa vzhľadom na to žiadala dovolanie zamietnuť a priznať jej náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) proti rozsudku odvolacieho súdu, proti ktorému je dovolanie prípustné (§ 238 ods. 3 O.s.p.), prejednal dovolanie bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že tento opravný prostriedok žalovanej treba zamietnuť.

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p. dovolací súd skúmal, či v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 O.s.p. a k tzv. inej vade konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; procesné vady tejto povahy dovolateľka nenamietala a ich existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo.

Pokiaľ odvolací súd vysloví prípustnosť dovolania podľa § 238 ods. 3 O.s.p., je dovolateľ oprávnený napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu len z dôvodu, že spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, a to práve len v tej konkrétne vymedzenej otázke, pre ktorú bolo dovolanie pripustené. Vzhľadom na to sa dovolací súd v predmetnom dovolacom konaní nemohol zaoberať tými právnymi otázkami, so zreteľom na ktoré nebola odvolacím súdom vyslovená prípustnosť dovolania. Dovolací súd sa z tohto dôvodu nezaoberal napríklad podstatou žalobkyni spôsobenej škody, jej vznikom a výškou. Aj o otázke nezákonného rozhodnutia a príčinnej súvislosti sa v ďalšom zmieňuje len v súvislosti s riešením otázky, so zreteľom na ktorú vyslovil odvolací súd prípustnosť dovolania.

Dovolateľka tvrdí, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

V súlade s ustálenou súdnou praxou zodpovedá štát aj za škodu spôsobenú začatím (vedením) trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozhodnutím trestného súdu. Táto zásada bola vyjadrená už vo viacerých skorších rozhodnutiach, ktoré sa týkali náhrady škody spôsobenej štátnym orgánom v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“). Rozhodovanie súdov podľa tohto zákona sa ustálilo medziiným na názore, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené,

alebo ten, kto bol oslobodený spod obžaloby, má podľa § 1 až § 4 zákona č. 58/1969 Zb. zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia (R 35/1991). Na to nadviazal záver, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov, podľa § 1 až § 4 zákona č. 58/1969 Zb. zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Takéto právo má aj vtedy, ak v súvislosti s rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní, ktoré nie je v súlade so zákonom, vynaložil náklady na trovy nutnej obhajoby (viď bližšie R 70/1994). Na podstate týchto právnych záverov, ku ktorým sa dospelo vo vzťahu k prípadom škôd vzniknutých za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb., zotrváva súdna prax aj po prijatí zákona č. 514/2003 Z.z.

Zákon č. 514/2003 Z.z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemôže zbaviť. Neposudzuje sa teda správnosť rozhodnutia jeho orgánu z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zaviniť. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania.

Náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu (§ 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z.).

I keď jedným zo základných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím v zmysle § 6 ods. 1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z.z. je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda, treba mať na zreteli, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu bola odčinená (viď bližšie rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 M Cdo 15/2009 uznesením občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 6. decembra 2010 navrhnuté na uverejnenie v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky). Zákon č. 514/2003 Z.z. výslovne neupravuje nárok na náhradu škody v prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby. Judikatúra dospela k záveru, že ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného

stíhania, pri ktorom treba vychádzať z analogického výkladu úpravy najbližšej, a to z úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má v tomto zmysle tiež zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby. Skutočnosť, že nedošlo k zrušeniu rozhodnutia, ktorým sa začína trestné stíhanie, na tom nič nemení. Podstata nároku na náhradu škody sa totiž v tomto prípade neviaže na (ne)správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného stíhania.

Napadnutý rozsudok obsahuje správne konštatovanie, že pokiaľ § 9 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. za (ústredný) orgán konajúci v mene štátu vo veciach náhrady škody, ktorá bola spôsobená v trestnom konaní (vedenom proti osobám nepodliehajúcim vojenskej súdnej právomoci), označoval len jediný subjekt – Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ustanovenie § 4 zákona č. 514/2003 Z.z. rozlišuje viaceré prípady spôsobenia škôd orgánom verejnej moci a v nadväznosti na túto diferenciaciu určuje viacero orgánov konajúcich v mene štátu.

Odvolačí súd za otázku právne zásadného významu označil, či orgánom konajúcim v mene štátu je v danom prípade Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky alebo Generálna prokuratúra Slovenskej republiky. Sám pri tom, podľa všetkého zohľadniac v R 70/1994 akcentovanú okolnosť, že trestné stíhanie žalobkyne začalo uznesením vyšetrovateľa o vznesení obvinenia, dospel k názoru, že v preskúmvanej veci je orgánom konajúcim v mene štátu Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky (§ 4 ods. 1 písm. b/ zákona č. 514/2003 Z.z.).

V zmysle § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1. zákona č. 514/2003 Z.z. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak. V zmysle § 4 ods. 1 písm. b/ tohto zákona koná vo veci náhrady škody Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ alebo poverený orgán Policajného zboru. V zmysle § 4 ods. 1 písm. f/ tohto zákona koná vo veci náhrady škody Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu (v odkaze pod čiarou je uvedený § 38 zákona č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre) v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní. V zmysle § 4 ods. 1 písm. l/ tohto zákona koná vo

veci náhrady škody orgán príslušný podľa písmen a/ až j/, u ktorého bola podaná žiadosť na predbežné prerokovanie nároku (§ 15), ak ku škode došlo v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci; ak žiadosť bola podaná na viacerých príslušných orgánoch, ten orgán, ktorý vo veci začal konať ako prvý.

V danom prípade došlo ku škode žalobkyne v trestnom konaní. Orgány činné v trestnom konaní sú prokurátor a policajt (§ 10 ods. 1 Trestného poriadku). Policajtom sa na účely tohto zákona rozumie aj vyšetrovateľ Policajného zboru (viď bližšie § 10 ods. 7 Trestného poriadku). Trestné stíhanie sa začne vydaním uznesenia, ktoré policajt doručí prokurátorovi najneskôr do 48 hodín (§ 199 ods. 1 veta druhá a šiesta Trestného poriadku). Ak je po začatí trestného stíhania dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin spáchala určitá osoba, policajt bez meškania vydá uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré doručí najneskôr do 48 hodín prokurátorovi (viď bližšie § 206 ods. 1 veta prvá Trestného poriadku). Po skončení vyšetrovania policajt predloží spis prokurátorovi s návrhom na podanie obžaloby alebo na iné rozhodnutie (viď bližšie § 209 ods. 1 veta prvá Trestného poriadku). Prokurátor alebo policajt postúpi vec inému orgánu, ak výsledky vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania preukazujú, že nejde o trestný čin (viď bližšie § 214 ods. 1 Trestného poriadku). Dozor nad dodržiavaním zákonnosti pred začatím trestného stíhania a v prípravnom konaní vykonáva prokurátor (§ 230 ods. 1 Trestného poriadku). Pri výkone tohto dozoru je prokurátor oprávnený a/ dávať záväzné pokyny na vyšetrovanie a určovať lehoty na ich vybavenie, b/ vyžadovať od policajta spisy, dokumenty, materiály a správy o stave konania vo veciach, v ktorých bolo začaté trestné stíhanie, na zistenie, či policajt včas začal trestné stíhanie a riadne v ňom postupuje, c/ zúčastniť sa na vykonávaní úkonov policajta, osobne vykonať jednotlivý úkon alebo aj celé vyšetrovanie a vydať rozhodnutie v ktorejkoľvek veci, d/ vrátiť vec policajtovi na doplnenie vyšetrovania s pokynmi, e/ zrušiť nezákonné alebo neopodstatnené rozhodnutia policajta, ktoré môže nahradiť vlastnými rozhodnutiami, f/ odňať vec policajtovi (viď bližšie § 230 ods. 2 Trestného poriadku). Iba prokurátor je oprávnený v prípravnom konaní podať obžalobu (§ 231 písm. a/ Trestného poriadku).

Uvedený výňatok z niektorých ustanovení Trestného poriadku ozrejmuje, že na úseku trestného konania, ktorý začína vydaním uznesenia o začatí trestného stíhania a je zavŕšený podaním obžaloby, vykonávajú svoju pôsobnosť tak vyšetrovateľ Policajného zboru, ako aj prokurátor. Vo veci náhrady škody spôsobenej v tomto úseku trestného konania orgánom verejnej moci preto ako orgán konajúci v mene štátu prichádza do úvahy tak Ministerstvo

vnútra Slovenskej republiky, ako aj Generálna prokuratúra Slovenskej republiky. Z hľadiska určenia, ktorý z týchto orgánov je v tom – ktorom prípade orgánom konajúcim v mene štátu, je rozhodujúce, na ktorom z nich bola podaná žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody; ak žiadosť bola podaná na oboch uvedených orgánoch, je príslušným ten z nich, ktorý vo veci začal konať ako prvý (§ 4 ods. 1 písm. l/ zákona č. 514/2003 Z.z.).

Žiadosť o predbežné prerokovanie nároku (§ 15 zákona č. 514/2003 Z.z.) podala žalobkyňa na Ministerstve vnútra Slovenskej republiky, v dôsledku čoho sa toto ministerstvo stalo orgánom verejnej moci konajúcim v danom prípade za štát. Odvolací súd založil dovolaním napadnuté rozhodnutie na správnom závere o tom, ktorý orgán koná v preskúmvanej veci za štát; na jeho správnosti nič nemení, že svoj správny názor vyvodil nesprávne z § 4 ods. 1 písm. b/ zákona č. 514/2003 Z.z., hoci ho správne mal vyvodiť z § 4 ods. 1 písm. l/ zákona č. 514/2003 Z.z.

Dovolací súd vzhľadom na to, že nesprávna aplikácia uvedeného ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. odvolacím súdom nevedla k nesprávnemu určeniu orgánu konajúceho v mene štátu, a že nezistil ani vady konania, pre ktoré by bolo potrebné napadnuté rozhodnutie zrušiť, dovolanie zamietol podľa § 243b ods. 1 O.s.p.

V dovolacom konaní procesne úspešnej žalobkyňi vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalovanej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu požiadala o priznanie náhrady trov dovolacieho konania a požadovanú náhradu vyčíslila. Najvyšší súd Slovenskej republiky jej v súlade s praxou zaužívanou v dovolacom konaní priznal náhradu trov tohto konania vo výške zodpovedajúcej odmene advokáta za jeden úkon právnej služby (vyjadrenie k dovolaniu z 5. augusta 2010 vypracované advokátom, ktorý ju zastupoval už na súde nižšieho stupňa). Vychádzal z § 10 ods. 1 a 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Žalobkyňi priznal náhradu trov dovolacieho konania v celkovej výške 74,61 € [55,49 € (tarifná odmena) + 7,21 € (1/100 výpočtového základu v zmysle § 16 ods. 3 tejto vyhlášky) + 11,91 € (19 % DPH)].

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. marca 2011

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková